

należności w całości lub w części przysługuje izbie ustawowe prawo zastawu na przedmiotach wartościowych zatrzymanych w depozycie.

4. W razie ustanowienia zastawu na przedmiotach wartościowych sporządza się protokół ustanowienia zastawu. Kopię tego protokołu wręcza się osobie, której przedmioty podlegają zastawowi.

5. Przedmioty, na których został ustanowiony zastaw, wpisuje się do księgi zastawów rzeczowych. Przedmioty te izba zwraca po uiszczeniu należności.

§ 23. 1. W razie uzasadnionego przypuszczenia, że osoba doprowadzona do izby, jest uzależniona od alkoholu, izba zawiadamia właściwą ze względu na miejsce zamieszkania tej osoby terenową komisję do spraw przeciwdziałania alkoholizmowi, a ponadto sąd opiekuńczy, jeżeli osoba ta ma na swoim utrzymaniu dzieci i istnieje uzasadnione podejrzenie, że zaniedbuje swoje obowiązki rodzicielskie.

2. O pobycie w izbie osoby małoletniej izba zawiadamia rodziców lub opiekunów oraz sąd opiekuńczy.

§ 24. W uzasadnionych wypadkach, a zwłaszcza na żądanie osoby przebywającej w izbie, o fakcie pobytu w izbie w miarę możliwości powiadamia się niezwłocznie rodzinę tej osoby.

§ 25. 1. Osoby przebywające w izbie, w stosunku do których zachodzi uzasadnione podejrzenie, że dopuścili się przestępstwa lub wykroczenia, przekazuje się organom Milicji Obywatelskiej.

2. Dane dotyczące osób doprowadzonych do izby, których tożsamość nie jest znana, sprawdza się niezwłocznie w organach ewidencji ludności, a w razie potrzeby w Centralnym Biurze Adresowym; o fakcie nieustalenia tożsamości osoby zawiadamia się jednostkę Milicji Obywatelskiej.

§ 26. W razie zgonu osoby przebywającej w izbie zawiadamia się niezwłocznie właściwego prokuratora oraz terenowy organ administracji państwowej prowadzący izbę.

§ 27. Z osobami zwalnianymi z izby kierownik izby lub osoba przez niego wyznaczona przeprowadza rozmowy profilaktyczno-wychowawcze. W miarę możliwości należy również organizować odpowiednie prelekcje oraz stosować środki audiowizualne.

§ 28. Ewidencja osób doprowadzonych prowadzona jest w formie:

- 1) księgi ewidencyjnej,
- 2) karty ewidencyjnej.

§ 29. Traci moc rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 10 marca 1979 r. w sprawie izbtrzeźwień (Dz. U. z 1979 r. Nr 7, poz. 44, z 1981 r. Nr 14, poz. 66 i z 1982 r. Nr 13, poz. 107).

§ 30. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 13 maja 1983 r.

Minister Administracji, Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska: *W. Oliwa*

110

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW SPRAWIEDLIWOŚCI ORAZ ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 7 maja 1983 r.

w sprawie zasad i trybu wykonywania nadzoru nad osobami, w stosunku do których orzeczony został obowiązek poddania się leczeniu odwykowemu.

Na podstawie art. 31 ust. 3 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. Nr 35, poz. 230) zarządza się, co następuje:

§ 1. Nadzór nad osobami, w stosunku do których orzeczony został prawomocnie obowiązek poddania się leczeniu odwykowemu, wykonują kuratorzy sądowi — zawodowi i społeczni, sprawujący swe funkcje w sprawach należących do właściwości wydziałów rodzinnych i nieletnich sądów rejonowych, zwani dalej „kuratorami”.

§ 2. W zakresie zasad i trybu wykonywania nadzoru oraz wynagrodzenia kuratorów stosuje się odpowiednio przepisy w sprawie kuratorów sądowych, zasad i trybu wykonywania środków wychowawczych i poprawczych oraz dozoru i nadzoru ochronnego, z uwzględnieniem dalszych przepisów niniejszego rozporządzenia.

§ 3. 1. Powierzenie nadzoru powinno nastąpić niezwłocznie po otrzymaniu orzeczenia do wykonania.

2. Wykonywanie nadzoru, o którym mowa w ust. 1, powinno być powierzane kuratorom mającym odpowiednie przygotowanie w zakresie postępowania z osobami uzależnionymi od alkoholu.

§ 4. Sąd zaznajamia kuratora z treścią orzeczenia oraz udziela informacji i wskazówek niezbędnych do prawidłowego wykonywania nadzoru, zwłaszcza wynikających z zebranej dokumentacji i opinii biegłego.

§ 5. Do obowiązków kuratora wykonującego nadzór nad osobą, w stosunku do której orzeczony został obowiązek poddania się leczeniu odwykowemu, należy:

- 1) podejmowanie niezbędnych starań, aby osoba zobowiązana do poddania się leczeniu zastosowała się do orzeczenia sądu,
- 2) utrzymywanie stałego kontaktu z osobą zobowiązaną do poddania się leczeniu oraz udzielanie jej niezbędnej pomocy w rozwiązywaniu trudności życiowych, a zwłaszcza w rozpoczęciu i kontynuowaniu leczenia,
- 3) współdziałanie w miarę potrzeby z terenowymi organami administracji państwowej oraz organizacjami społecznymi w kierunku zapewnienia osobie poddanej leczeniu lub jej rodzinie odpowiedniej pomocy, polegającej w szczególności na ułatwieniu zatrudnienia, zapewnieniu czasowego zakwaterowania oraz na świadczeniach materialnych,

- 4) współdziałanie z zakładem pracy i zakładową służbą zdrowia w kierunku realizacji zobowiązań nałożonych na pracownika poddanego leczeniu odwykowemu,
- 5) współdziałanie z zakładem lecznictwa odwykowego w kierunku osiągnięcia celów leczenia,
- 6) oddziaływanie w kierunku nawiązania przez osobę poddaną leczeniu kontaktów z odpowiednimi placówkami służby zdrowia oraz organizacjami samopomocy osób uzależnionych od alkoholu,
- 7) utrzymywanie kontaktu z rodziną osoby poddanej leczeniu, z którą osoba ta pozostaje we wspólnym gospodarstwie domowym,
- 8) oddziaływanie na środowisko, w którym osoba poddana leczeniu przebywa lub do którego ma powrócić, zwłaszcza kształtowanie właściwego stosunku do niej,

- 9) składanie sądowi pisemnych sprawozdań z przebiegu leczenia w terminach określonych przez sąd, nie rzadziej jednak niż co dwa miesiące.

§ 6. Kurator jest uprawniony do składania do sądu wniosków w sprawie zmiany postanowienia co do rodzaju zakładu leczenia odwykowego oraz w sprawie orzeczenia ustania obowiązku poddania się leczeniu, a także zawiadamiania sądu o potrzebie podjęcia innych niezbędnych czynności.

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 13 maja 1983 r.

Minister Sprawiedliwości: S. Zawadzki
Minister Zdrowia i Opieki Społecznej:
w z. A. Konaszyc

111

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 7 maja 1983 r.

w sprawie szczegółowych zasad i trybu sprawowania kontroli legalności skierowania i przebywania w stacjonarnych zakładach leczniczych i domach pomocy społecznej osób, na które został nałożony obowiązek poddania się leczeniu odwykowemu, oraz warunków, w jakich osoby te przebywają.

Na podstawie art. 36 ust. 2 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. Nr 35, poz. 230) zarządza się, co następuje:

§ 1. Kontrolę legalności skierowania i przebywania w stacjonarnych zakładach leczniczych i domach pomocy społecznej, zwanych dalej „zakładami”, osób, na które został nałożony obowiązek poddania się leczeniu odwykowemu, oraz warunków, w jakich osoby te przebywają, sprawuje sędzia wyznaczony przez prezesa sądu wojewódzkiego, w którego okręgu zakład się znajduje.

§ 2. 1. Kontrola, o której mowa w § 1, obejmuje w szczególności:

- 1) prawidłowość dokumentacji stanowiącej podstawę skierowania i przebywania w zakładzie osób, na które został nałożony obowiązek poddania się leczeniu odwykowemu,
- 2) przestrzeganie praw i obowiązków osób przebywających w zakładzie, zwłaszcza w zakresie, w jakim naruszenie tych praw może pociągnąć za sobą odpowiedzialność karną lub dyscyplinarną,
- 3) warunki bytowe i sanitarne oraz zapewnianie opieki lekarskiej,
- 4) przestrzeganie ustalonego w zakładzie porządku i dyscypliny,
- 5) organizowanie czasu wolnego osób przebywających w zakładzie, a zwłaszcza zajęć kulturalno-oświatowych i rekreacyjnych,
- 6) wykorzystywanie terapii zajęciowej jako środka oddziaływania rehabilitacyjnego,
- 7) działalność zakładu w zakresie współpracy z sądem i kuratorami sprawującymi nadzór nad osobami przebywającymi w zakładzie,
- 8) współdziałanie zakładu z terenowymi organami administracji państwowej w udzielaniu odpowiedniej pomocy osobom poddanym leczeniu odwykowemu oraz w miarę potrzeby ich rodzinom,

- 9) współdziałanie zakładu z organizacjami społecznymi, zakładami pracy oraz rodzinami osób poddanych leczeniu odwykowemu,
- 10) prawidłowość i terminowość załatwiania skarg i wniosków osób przebywających w zakładzie.

2. O przystąpieniu do czynności kontrolnych sędzia niezwłocznie zawiadamia kierownika zakładu.

§ 3. W toku sprawowanej kontroli sędzia udziela kontrolowanemu zakładowi, w miarę potrzeby, odpowiedniej pomocy, zwłaszcza w zakresie wykładni i stosowania przepisów prawa.

§ 4. Sędzia wykonuje w granicach swych uprawnień czynności, o których mowa w § 2 ust. 1, przez:

- 1) okresowe kontrole zakładów lub kontrole przeprowadzane doraźnie, obejmujące całość spraw podlegających kontroli, albo kontrole przeprowadzane doraźnie, obejmujące tylko niektóre zagadnienia w tym zakresie,
- 2) wydawanie zaleceń pokontrolnych oraz sprawdzanie prawidłowości i terminowości ich realizacji,
- 3) podejmowanie w miarę potrzeby innych czynności zmierzających do usunięcia uchybień i zapobiegania ich powstawaniu.

§ 5. 1. Po zakończeniu kontroli sędzia zapoznaje kierownika zakładu z jej wynikami, umożliwiając ustosunkowanie się do dokonanych ustaleń oraz do propozycji zaleceń pokontrolnych. W miarę potrzeby organizuje się naradę pokontrolną, w której powinni brać również udział inni pracownicy kontrolowanego zakładu.

2. O terminie i przedmiocie narady pokontrolnej zawiadamia się organ sprawujący nadzór nad kontrolowanym zakładem.

§ 6. 1. Z przebiegu kontroli sporządza się sprawozdanie. Sprawozdanie powinno zawierać w szczególności dane dotyczące zakresu kontroli, oceny sposobu wykona-